

Amikor eljön a Vigasztaló, Ő világosságot gyújt

Radu Gavriluț

Elhangzott: Nagyváradon, 2020. szeptember 23-án.

<https://www.ekklesiaoradea.ro>

"Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkoztatok. A gyülekezetből kirekesztenek titeket, sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy amikor eljő az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék. Most pedig elmegyek ahhoz, aki küldött engem, és senki sem kérdezi tőlem közületek: hová mégy? Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket. De én az igazat mondom néktek: jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem, és igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem, ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljő amaz, az igazságnak Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek. Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok engem, mert én az Atyához megyek. Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: mi az, amit nekünk mond: egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem, és: mert én az Atyához megyek? Mondának azért: mi az a kevés idő, miről szól? Nem tudjuk, mit mond. Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nekik: arról tudakozzátok-é egymást, hogy azt mondtam: egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül, ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok örömmre fordul. Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája, de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket. És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben, kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeteket teljes legyen. Ezeket példázatokban mondtam néktek, de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról. Azon a napon az én nevemben kértek majd, és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek, mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én

az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba, ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához. Mondának néki az ő tanítványai: ímé, most nyíltan beszélsz, és semmi példázatot nem mondasz. Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen, erről hiszük, hogy az Istentől jöttél ki. Felele nékik Jézus: most hiszitek? Ímé, eljön az óra, és immár eljött, hogy szétoszolatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok, de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok léssen, de biztatok, én meggyőztem a világot" (Jn 16,1-33).

Ez az igék, amik itt, a János evangéliumában vannak megírva, nagyon időszerűek a számunkra. Nagyon-nagyon értékes, létfontosságú szavak, mivel ezeket az Úr az utolsó éjszakán mondta, mielőtt megfeszítették volna. Bizonyára a tanítványok sem értették meg ezeket abban az időben. Azt mondták: most már értjük, de valójában csak egy idő elteltével tudták megérteni.

Ezt azért olvastam fel, mert megláttam az életemben régebbi dolgokat, amikben az Úr megvizsgált. Láttam olyan dolgokat, amikor elhamarkodottan szóltam, és nem kellett volna szólnom, mert még nem volt itt az ideje. Eszembe jutott, hogy mi volt a nagy különbség az Úr Jézus és a tanítványok között. Nem sokat tudunk róla, hogy fizikailag hogyan nézett ki. Az ige nem beszél erről. De nem az Ő külseje által vonzotta magához az embereket, hanem a szavaival, amiket mondott.

Gondolkoztam ezen a dolgon, hogy hogyan jelent meg Ő itt a földön, hogyan járt a tanítványaival. Mennyire csodálkoztak, mennyire megérintette őket, amikor láttak bizonyos dolgokat, vagy hallottak bizonyos szavakat tőle! Mégsem nyíltak meg a szemeik az elején, hogy meglássák, kicsoda Ő valójában. Ott lakott közöttük, velük járt, hallották a szavait, látták, hogyan reagált dolgokra, és mégis, végig olyan emberek maradtak, akik nem nagyon értették meg Őt. Nem értették meg világosan az Ő küldetését, hogy miért jött erre a földre és mi volt az Ő célja.

Éppen így van a mi életünkben is. Az Úr elkezd munkálkodni, és elkezd foglalkozni velünk. Ő folyamatosan munkálkodik, nem áll le ebben a munkában. Felfed bizonyos dolgokat, amiket tettünk, ahogyan gondolkodtunk annak idején. Még nem jutottunk a pályánk végére, mert még itt vagyunk ezen a földön, és Ő egy céllal tart itt bennünket: hogy munkálkodjon bennünk. Neki állandóan van kiigazítanivalója az életünkben. És valóban láttam sok dolgot, amit az Úr helyre akar igazítani az életünkben.

Ki akarunk adni egy könyvet Harry Fostertől. Ez egy nagyon érdekes könyv. Először adtunk neki egy címet, de miután elolvastuk, megváltoztattuk a címét. Ebben a könyvben ez a testvér egy példát mutat be azzal a szolgálóval, akinek az Úr nagyon nagy adósságot engedett el. Leborult a gazda lábaihoz és könyörgött neki: légy türelemmel és megfizetem az adósságot. Nagyon-nagy összeget kellett volna megfizetnie. A gazda megszánta és elengedte neki. Tudta, hogy nem fogja tudni megfizetni akkor sem, ha eladja a családtagjait. Az adósság nagyon-nagy volt. Elengedte neki, és a szolga elment. Majd találkozott eggyel a szolgatársai közül, aki egy nagyon kis összeggel tartozott neki. Elkezdte szorongatni, hogy fizesse meg a tartozását. A szolgatársa arra kérte: legyen türelemmel és megfizeti, de ő nem akarta, és börtönbe vetette. Mikor a gazda ezt meghallotta, nagyon megharagudott, és újra gondolta ő is azt, amit mondott, és végül ez a szolga is börtönbe került.

A kérdés a következő: ez a szolga vajon helyesen járt el? Hiszen egyszerűen csak vissza akarta

kérni a pénzt attól, aki tartozott neki, és mivel nem tudott fizetni, börtönbe vetette. Helyesen járt el. De a gazda úgy ítélte meg, hogy másként kellett volna cselekednie. El kellett volna engednie szolgatársának a tartozását. A gazdának teljesen más volt a hozzáállása.

Mi sokszor úgy gondoljuk, hogy tudjuk, mit kell tennünk. A Gazdánk viszont határtalan engedékenységgel munkálkodik az életünkben, és vár ránk, hogy megváltozzunk, hogy másképp gondolkozzunk. Azt akarja, hogy ne kapkodjunk, mint ez a szolga, és ne azt tegyük, ami szerintünk helyes, hanem értsük meg, hogy mit mond a gazda. Mi a mi Gazdánk véleménye? Mit akar Ő tulajdonképpen? A gazda azt mondta ennek a szolganak: én elengedtem neked azt a nagy adósságot, amivel tartoztál, hát nem kellett volna neked is megbocsátanod a szolgatársadnak? Én megbocsátottam neked, de te nem bocsátottál meg neki. A gazda megharagudott rá és börtönbe vetette. A mi Gazdánk nagyon sokat megbocsátott nekünk, és mi nem akarunk megbocsátani a mellettünk levőnek. Nagy meglepetések fognak érni bennünket, mert eljön az idő, amikor számot kell adnunk a dolgokról, amiket tettünk.

Testvérek, nagyon nagy fontosságú ez a dolog. Nem látjuk ezt elég tisztán. Ha olvassuk a Bibliát, látjuk, hogy ameddig az Úr a tanítványokkal volt, nagyon nehéz volt nekik, mert mindig le lettek leplezve. Mégis, mikor az Úr velük volt, bizalmuk volt Őbenne. Voltak, akik meghátráltak, akiknek nagyon soknak tűnt az, amit az Úr képviselt, és elmentek. A tizenkettő, akik közel voltak Hozzá, látták az Ő életét, az Ő reakcióit. Egyes nyilatkozatai, egyes cselekedetei megütözést keltettek, de biztos, hogy látták: Ő teljesen más volt. Ő soha nem volt elégedetlen, nem voltak elvárásai. Ez a dolog, hogy velük volt, bizalmat adott nekik. Tudjátok, hogy a végén, mikor Őt elfogták, elítélték és végül megfeszítették, akkor a tanítványok mind elszéledtek. Tehát az Úr jelenléte nagy biztatást jelentett számukra.

Az Úr azt mondta nekik: "szükség, hogy én elmenjek, ha én nem megyek el, nem jön el a Vigasztaló." És nagy szomorúság fogta el őket. Nagy szomorúság volt számukra, mikor a Mestert elfogták és elvitték. Nem csak a reményeik semmisültek meg, hanem egyszerűen fedezék nélkül maradtak. Ezután az következett, hogy az életükben valami teljesen új dolog történt. Ő megígérte nekik, hogy az Igazság Szelleme velük lesz és bennük lesz, és nem hagyja el őket. "Ne féljete, nem hagylak titeket árván." Ezt mondta nekik, de ők nagyon-nagyon szomorúak voltak. Ezek után olyan következett, ami nem volt azelőtt: a Vigasztaló, aki eljött, bennük volt. Egyrészt megerősítette őket és örködött felettük. Másrészt, meg kellett tanulniuk, hogy ezután az ő kereszténységük nem külső kereszténység lesz.

Eddig az Úr velük volt, együtt utazott velük, Hozzá fordulhattak, kérdéseket tehettek fel neki, Ő meghallgatta őket, válaszolt nekik, vigasztalta őket. Nagyon örültek, hogy együtt lehettek és valóban vigasztalást nyertek. De egyszeriben, minden elkezdett megváltozni. Azt mondta az Úr nekik: "sok mondani valóm van számotokra, de most nem mondhatom el, mert nem bírátok elviselni." A tanítványok nagyon sok dologban le lettek leplezve, és meglátták, kik ők valójában. Amikor Isten Szelleme lakozik egy ember életében, az Ő küldetése az, hogy egyre inkább azt munkálja, hogy az önbizalma csökkenjen. Nem könnyű és nem egyszerű, hogy felfedezd azokat a dolgokat, amik benned vannak. Gondoljunk csak arra, mit mutatott meg az Úr az utóbbi időben a mi életünkkel kapcsolatban.

Ez a Vigasztaló, aki az életünkbe jött, valóban egy tökéletes Vigasztaló, aki minden bajunkban,

minden nehézségünkben megvigasztal. Ő mindig jelen van. De mi nem vagyunk tudatában annak, hogy mit akar Ő munkálni az életünkben. Én nagyon aggódom, mikor látom egyes testvérek életét. Valami nincs rendben náluk, ha a Szent Szellem, az Igazság Szelleme nem mutatja meg nekik az igazságot az életükkel kapcsolatban. Ha egy testvér bajban van, hogyan gondolkozol felőle? Tudjátok, hogyan jártak el Jób barátai, és az Úr nem értékeltte őket. A szándékuk nagyon jó volt, valami jó munkát akartak végezni, hogy Jóbot felébredjék, de valójában messze voltak az igazságtól. Testvérek, velem is megtörtént, hogy nem tudtam azt tenni, amit kellett volna tennem, mikor egy testvér bajban, veszélyben volt. Milyen az Úr, mikor mi bajban vagyunk? Együtt szenved velünk, együtt vár velünk. Az Ő várakozása határtalan.

Ha például Péter életét megnézzük, látjuk, hogyan ment ő keresztül azokon a nagyon kemény helyzeteken, amelyekben az ő magabiztossága alább kellett, hogy szálljon. Nem volt ez könnyű a számára. Valószínű, hogy egy fiatal lányka volt az, aki előtt megtagadta az Urat, de miután ez háromszor megtörtént, ráébredt, hogy mit tett, és keservesen sírt. Ott volt benne ez a dolog, és most nyilvánvalóvá vált. Tehát, azokat a rejtett dolgokat, amelyeket nem látunk az életünkben, a Szent Szellem elkezd felszínre hozni. Testvérek, az Úr folyamatosan foglalkozik velünk. Amikor az Úr valóban munkálkodik az életünkben, akkor új dolgok fognak felszínre kerülni, amiket nem is hittünk volna magunkról. Mert Ő helyre akarja állítani a dolgokat, amik ott vannak.

Úgy kezdjük a hitéletet, mint gyermekek. Az Úr Jézus is, mikor a földre jött, megszületett, növekedett, és együtt dolgozott az apjával a műhelyben. Éppen így kell, hogy történjen a mi életünkben is. Újjászületésünk a kezdet. Ez az alap, és attól kezdve az Úr elkezd munkálkodik az életünkben. És ahogy az énekeinkben is van, mi azt szeretnénk, hogy az Úr fogja a kezünket és úgy vezessen. De ez nem így van, mert a mi vezetésünk belülről jön. Az Élet bennünk van. Az Úr sokszor kész arra, hogy munkálkodik és vár egy általa meghatározott pillanatra, amikor Ő munkálni akar valamit. És akkor Ő úgy munkálkodik, hogy valahogyan nekünk hagyja a kezdeményezést, és nekünk kell lépni és elindulni. És mikor elkezdjük megtenni ezeket a lépéseket, akkor egyszerűen azt látjuk, hogy Ő velünk van. Ha Ő nem jönne velünk, az katasztrófa lenne. De sokszor Ő várja, hogy mi tegyünk meg lépéseket, és végül azt látjuk, hogy ha megtegyük azokat a lépéseket, Ő velünk van.

Egyszer az történt, hogy meg voltam győződve, hogy egy családdal, akikkel problémáim voltak, rendbe kell hoznom a kapcsolatot. Láttam azt, hogy el kell mennem elrendezni azokat a problémákat. Nem volt semmilyen érzésem, nem éreztem örömet, hogy megyek, hanem egyszerűen azt mondtam: megyek, hogy elrendezem ezt a dolgot és lássam, milyen kifogásaik vannak ellenem. Azt mondtam magamban, hogy ha valamiben hibás vagyok, akkor elfogadom, de ha nem emlékszem, azt fogom mondani: nem emlékszem, de nem ismerem el egyetlen dolgot sem, amit nem tettem. Azokban a dolgokban, amikben hibáztam az ellen a család ellen, fejet akarok hajtani és azt mondani: igen, úgy van. Ezekkel a gondolatokkal a szívemben mentem el hozzájuk. Beszélgettünk, egyes dolgokat a szememre vetettek. Egyes dolgokat megláttam, hogy valóban úgy van. Nem voltak ezek súlyos dolgok, de ezekben nem az Úr volt, hanem én. És mondtam, hogy sajnálom ezeket a dolgokat. És ez a találkozás nagy áldás volt, mert az Úr megáldott. Láttam azt, hogy az Úr velem van. Nekünk csak azt kell tudnunk, hogy most van az ideje, hogy valamit elrendezzünk. Ha itt van az ideje, hogy valamit elrendezzek, akkor egyszerűen az Úr kezére kell hagynom magamat, hogy Ő munkálkodik az Ő

Szelleme által, és Ő oldja meg a dolgokat. És így történt, hogy az Úr munkálkodott.

Tehát a lényünk legrejtettebb részein sok dolog van, amit az Úr rendbe akar tenni. És mivel mi még nem értünk célba, és ezen az úton vagyunk, sok dolog van, amit az Úr meg akar tanítani. Örülök annak, hogy ennyi idő után is az Úr jön, és olyan dolgokat mutat meg, amelyekkel én valamikor egyetértettem, és azt gondoltam, igazam van. Örülök, hogy Ő foglalkozik velem. Valami hasonlót akar az Úr munkálni a mi életünkben is, hogy végül, mikor Ő bemutat bennünket, a gyülekezetet, az Atya előtt, ne legyen rajtunk folt vagy ránc, hanem legyünk szentek és feddhetetlenek. Ezért most az Úr sok türelemmel foglalkozik velünk.

Testvérek, arra szeretnék benneteket sarkallni, hogy ha valakinek az Úr mutatott valamit, amit helyre kell igazítani az életében, tegye meg. Mikor eljön a Vigasztaló, vagyis az Igazság Szelleme, Ő világosságot gyújt, Ő munkálkodni fog. Mikor van valami megítélni való, Ő megítéli, de aztán Ő életet ad, hogy élhessünk. Egyetértünk azzal, hogy valóban hasznunkra volt, hogy az Úr Jézus Krisztus elment. Mert így történik a mi életünkben is. Először az Úr különleges gondoskodásában van részünk, de mikor az Úr ebből a gyermeki állapotból kimozdít, akkor lassan-lassan elkezd tanítani bizonyos dolgokat. Például, mikor Ő késik a válasszal az imádságainkra, Ő ezt céllal teszi. Mikor nem tudjuk megoldani a helyzeteket, nem tudunk tenni semmit, ez azzal a gondolattal történik, hogy megtanítsa minket arra, hogy amikor a növekedésünk, előrehaladásunk lassú, akkor is tudjunk Benne bízni. És ez nagyon nagy dolog. Kiábrándult vagy az életed miatt? Kiábrándít az, ahogy az Úr munkálkodik benned? Kiábrándult vagy, mert Ő nem válaszol azonnal az imádságodra? Ne legyél! Inkább bízzál az Úrban, mert ez azt jelenti, hogy az Úr egy lépéssel előrébb akar vinni téged. Bízzál Benne.